

Balta

Vasile Alecsandri

Aerul e viu și proaspăt! el trezește și învie
Pieptul, inima și ochii peste carii lin adie.
Balta-n aburi se ascunde sub un văl misterios,
Așteptând voiosul soare ca pe-un mire luminos.

Ceru-n zare se rotește; mii de vrăbii deșteptate
Cîripesc și se alungă pe girezi netreierate.
Balta vesel clocotește de-un concert asurzitor,
Și din ochiuri se înalță cârd de rațe ca un nor.

Printre stuhul ce se mișcă iată-o luntre vânătoare!
Șerpîi lungi se ncolăcesc sub a nuferilor floare;
Rațele prin mușunoaie după trestii se ascund,
Și pe sus nagâții țipă, lișițele dau în fund.

Răspîndind fiori de moarte, luntrea cea de arme plină
Cînd la umbră se dosește, cînd s-arată la lumină;
Iar pe mal în liniștire, un bătlan, pășind încet,
Zice: „Nu-i pieirea lumii... vîntătorul e poet!”